

Jezsuiták a Himalayaban

Képek a nepáli kultúra huszonnegyedik órájának utolsó perceiből

Egy napon, attól az indíttatástól vezérelve, hogy mindennapi munkáján kívül is tenni, segíteni szeretne, kereste a lehetőségeket és kihívásokat. Cserkész parancsnok múltjából fakadóan és élő kapcsolatai eredményeként a nepáli jezsuita misszió segítségét választotta. A magyarországi jezsuiták segítségével jutott el abba a szinte ismeretlen országba, amelynek lakói, a mesevilágból ismert egyszerűség és tisztaság mellett, a számukra teljesen újat jelentő XXI. század világából származó eszközökkel élnek együtt. Ez Nepál, az a hindu–buddhista ország, ahol a jezsuiták a legnagyobb alázattal, szeretettel és türelemmel hirdetik az evangéliumot.

Gergő három hónapot töltött Nepálban, részben a fővároshoz, Katmanduhoz közeli Godavariban, majd Pokharában, Mahesphurban; Jalhpaban és Tiplingben. A jezsuiták által működtetett iskolák mindennapjaiba nyert bepillantást. A cserkészetből szerzett tudását is hasznosíthatta, amikor lehetőséget kapott egy – egy tanórán a helyettesítésre. Játék, móka, kacagás volt, ahogyan Gergő visszaemlékezett a gyerekekkel együtt töltött órákra. Bár Nepálban nagy a szegénység, a jezsuiták által fenntartott iskolákba – amelyek nagyon jó hírűek, és ahová korábban inkább a jobb módúak gyermekei jártak – mára már a szegényebb családok gyermekei is bejuthatnak. A társadalmi különbség azonban – a fényképeken mi is láthattuk – az egyenruhának köszönhetően nem tapasztalható. A diákok mosolygósak, vidámak. A jezsuiták az iskolába felvételt kérő diákok családjait meglátogatják, így személyesen győződnek meg arról, hogyan élnek a családok. Ilyen módon választják ki, kik kerüljenek be az általuk fenntartott iskolákba, kik a leginkább rászorulók. Gergő kiemelte, bár a Godavari iskolát a jezsuiták működtetik a tanári karban azonban békében és egyetértésben dolgoznak együtt jezsuita, hindu, buddhista és civil tanárok is.

Útja során ellátogatott más, szintén a jezsuiták által fenntartott iskolákba is. A képek tanúsága szerint volt, amelyik a teaültetvények által körülvett, 2000 méteres tengerszint feletti magasságban volt. A diákokkal való foglalkozás lehetősége, a diákok közvetlensége, őszintesége, mosolygóssága nagyon nagy hatással volt Gergőre.

Mivel, ott tartózkodása idején volt egy hosszabb iskolai szünet is, így az egyik diák meghívására és segítségével elindultak a magas hegyekben élő családhoz és közben sok–sok élménnyel gazdagodott.

Útja során megtapasztalta, hogy az általunk megszokott, természetesnek vélt közlekedés azon körülmények között nem létezik. A helyközi közlekedés spontán módon szerveződik. Így

juthatott fel sokadmagával egy rizst szállító teherautó platójára és így utazhatott el az „út végéig”. - Az út végét, ebben az esetben, a szó szoros értelmében kell érteni. A teherautó csak addig a településig tudott eljutni, ameddig maga az út tartott. Az úton nem kiépített utakat, hanem sok helyen a földcsuszamlások után csak egy markoló által, hevenyészett módon elkészített „utakat” kell érteni.

Mivel mindez 3000 m-es magas hegyek között volt, megtapasztalhatta, hogy a levegő ritkább, s ezért minden fizikai munka nehezebb.

Az egyes állomásokon részese lehetett az ott élő családok mindennapjainak, közvetlenül bepillantott az életükbe. A lakásokban rendkívül szerény bútorzat és döngölt padló a jellemző. A családi tűzhely a szoba közepén helyezkedett el, eköré telepedett a nagy család, miközben a tűzön elhelyezett hatalmas tálból jóízűen ették a főtt krumplit. A fő táplálékuk a rizs és a burgonya. Ezeket a terményeket tudják nagyon egyszerű szerszámaikkal, állataikkal keskeny, szinte lépcsőszerűen egymás felett kialakított teraszos művelési körülmények között megtermelni, majd tárolni. A vacsora végén azonban a gyerekek hirtelen felugrottak és Gergő legnagyobb meglepetésére elmentek a szomszédba DVD-t nézni. Ez már a XXI. század „áldása/átka”. Nagyon sok fiatalnál már van mobiltelefon, bár funkcióját még nem igazán tudja betölteni a hiányzó infrastruktúra miatt.. A legmagasabban fekvő jezsuita misszióba csak gyalog, a hegyi utakon juthattak el. Átkeltek egy hágón, míg végül elérték a hegy túloldalán fekvő Tipling települését. Sok hegyi falut csak gyalog lehet megközelíteni, bár a tehetősebbek helikoptert bérelhetnek, ha a közeli városba vagy településre szeretnének eljutni. Így megspórolható a 2 – 4,5 órás hegyi út.

A jezsuita atyák ebben a hegyi faluban is nagy – nagy alázattal és türelemmel végzik munkájukat. Tanítanak, miséznek és más közösségi programokat szerveznek az ott élő emberek számára.

Gergő elbeszéléséből megismerhettük, hogy a nepáli emberek, bár nagyon elmaradott körülmények között élnek, ezer szállal kötődnek a családnak, a hazához. Életük boldog, mosolygós és harmonikus.

Felismerték, hogy a tanulás fontos, így minden család lehetőségeihez mérten igyekszik a gyerekeket iskolába járatni. Az iskola megkezdése előtti időben azonban a falu gyerekei együtt játszanak, a nagyobbak vigyáznak kisebbekre, hiszen a felnőttek egész nap a földeken dolgoznak.

Azokban a diákokban, akik az iskolában tehetségesek, már megfogalmazódik a szándék, hogy valamely nyugati országban próbáljanak szerencsét, de a tapasztalatok szerint, kötődésük miatt, igen nagy százalékban mindenképpen visszatérnek hazájukba.

Aki részletesebben szeretne olvasni erről a mesés országról, a nepáli útról és élményekről keresse fel a gszabonepali.wordpress.com webodalt.

Kosinszky Zsuzsanna